

или на юг към България.

Трябваше да се вземат мерки навреме.

20.

Когато старческите ръце на бившия примас на българската църква докоснаха стройните рамене на самодържеца, когато някога той бе кръщавал като невръстен младенец, очите и на двамата се изпълниха със сълзи

С бащинска обич светият старец прегърна Асена и дълго го дъбожа в безмълвно вълнение до немоцната си гръд.

— Какво се е случило, сине мой... — попита с треперящ глас Василий. — За какво съм ти нужен, кажи... Ти знаеш, че за твоето добро и доброто на страната винаги съм бил готов всичко да дам...

— И си го доказал не само на думи... — пошъпна царят с благоговение.

Двамата седнаха край огъня, който буйно гореше в коьглата приемна на калето на Крънския велик боляр.

— Посгрей се, постопли се първом... — напомни грижливо царят, — да не ми сторим някое чудо като отец Сава.

И той разправи за посещението на сръбския светител.

— За да тръгне старият Сава по това време по многорибният Понт, все не ще е било без причина... — каза замислено Василий — той е дошъл като пратеник първом, а после като гост...

— Претиник от Бриен... — обясни царят и повтори разговора си със светителя. След това му показа писмото на папата.

Навън севастократор Александър, който се бе присъединил към лова, весело бърбеше с деспота и великия примикюр, който им показваше в приемната, даровете получени някога от император Анри.

В това време патриарх Иоаким стоеше в Търновград край одъра на Сава и загрижено гледаше отпадналото му лице, потънало в меките възглавки.